Marius Ungureanu – Jocul meu pentru Dumnezeu şi ai lui

„Noi suntem cei care vrem să alegem
Vrem mereu să jucam
Şi niciodată să pierdem”.

Nu este o întâmplare faptul că îmi amintesc de melodia asta tocmai acum. De prima data de când am auzit-o am ştiut că e modelul lui Dumnezeu, că este reflexia celei mai pueternice legi nescrise pe care el ne-a lăsat-o. Este ceea ce s-a păstrat cel mai bine de-a lungul timpului. Aici sunt cuvinte simple, însă al căror sens mi se pare mai complex decât o poezie, în mare partea pentru ca atunci când le-am auzit prima data, voiam să cred în ele. Şi de-al lungul multor ani am ajuns să le înţeleg adevărul. Acum, aici, sensul lor capătă o nouă claritate. Realitatea este Reţeaua patronată de Dumnezeu, iar tot ceea ce facem noi este conform programului său. Aceasta aparalela cu sistemul informatic este perfect justificată în mintea mea. Noi şi Dumnezeu suntem un tot. Coexistam. Asta, evident, dacă el exista. Ce înţeleg eu din aceasta asemănare, care este elementul UNIC care s-a păstrat după dispariţia bisericii, a tuturor micilor clase de clerici zdrobite de sectele esoterice? Dumnezeu ne-a creat după chipul şi asemănarea lui. Odată ce ştiu lucrul ăsta, timpul devine cauzal, iar produsele sale, explicabile. Dumnezeu nu a pierdut niciodată. Avraam nu a fost ales pentru a pierde. Când preoţii s-au plâns de faptul ca mileniul trei a adus dispariţia religiei tradiţionale, nu au înţeles ca Dumnezeu a vrut asta. Eu, ca ateu, consideram până acum ca el a uitat de noi, dar relaţia nu este atât de simpla. Menirea noastră este să urmam un model ancestral, în una dintre etapele lui, să ieşim învingători, indiferent de ce se întâmplă în jur, să fim CEI MAI BUNI. Aşa cum a fost El. Cel mai bun; întotdeauna a câştigat. Avem oare de ales dacă să îi facem jocul dau nu? Cât de ignorant trebuie să fii pentru a nu lua în calcul destinul social, pe care oamenii din jurul tău îl creează şi recreează prin reguli şi norme, zi de zi, an de an? Supune-te lor şi urmăreşti voia subliminala a lui Dumnezeu. Stai contra şi vei vedea ce înseamnă modelul divin, îl vei înţelege din afară, vei vedea miliarde de mici Dumnezei care încearcra să creeze ceva. Copii lor nu sunt decât reziduul instinctului de Dumnezeu. Vrei o proba de erezie mai brutala de atât? Mai acordă-mi puţin timp.

În ceafa, mufele străpung şi mai tare, forţând influxul de date, împotriva efortului meu de a rezista, împotriva încercării de a-mi controla implantul şi de a reabilita rutinele defensive. Dracu' sa îl ia de virus, cu algoritmii lui ciclici, mă tine blocat aici, în imposibilitatea de a mă trezi. Non spaţiul vizual lasă locul unei interfeţe holografice albicioase la început, care stagnează într-o fluctuaţie elementara hipnotica. Vocea se face din nou auzita, ca de fiecare dată vaga la început, apropiindu-se odată cu paşii unui călugăr invizibil. O litanie. Ma împotrivesc, dar undeva în lumea reală, ace groase îmi străpung venele infuzând halucinogenele de producţie coroporata, prea puternice pentru un simplu operator de mâna a doua ca mine. Corpul meu exista undeva, acolo, în lumea fizică, şi îl simt amorţit, îmi simt muşchii din ce în ce mai relaxaţi, în timp ce operaţiile creierului meu încetinesc, lăsând locul programării asistate de IA.

Iartă-mă Doamne, pentru că am păcătuit
Toată viaţa mea am trăit în păcat
Am promovat erezia, te-am hulit
I-am făcut pe semenii mei să nu creadă în tine
Am fost de partea diavolului

Eu, cel mai mare păcătos, cer îndurare, Doamne
Vreau să fiou robul tău, învaţă-mă
Vreau să fiu Fiul tău, învaţă-mă
Vreau să aduc cuvântul tău printre ai mei, doamne!

Ştiu ca nu îmi merit viaţa
Dar lasă-i pe aceşti preoţi să mă îndrume
Lasă-i să îmi arate Calea ta
Ştiu ca exişti şi cred în tine

Îngerii sunt frumoşi, îngerii sunt albi, puri, îngerii au chipuri de copii. Roiesc în jurul meu prin biserica, ţinându-mi companie. Îl ating pe unul dintre ei, o fată cu parul în bucle, iar pielea ei moale mă face să tresar.

— Credeai că nu sunt reala?

Vocea moale, calma mă subjuga. O privesc un timp îndelungat

fără să ştiu ce să îi spun.

— Dumnezeu este aproape? o întreb într-un târziu, privind în jur, la formele arhitecturale ale bisericii.

— E aproape, vine răspunsul trezindu-mi speranţă. Tu eşti aproape. Aici, în casa lui, eşti protejat. Nu te teme, nimeni nu îţi poate face rău.

Fata se depărtează, amestecându-se printre ceilalţi îngeri, roind în sala mare, ajungând pana la cupola pictata, continuându-şi joaca. De undeva, un cor canta cu voci la fel de suave un imn bisericesc. Mă simt bine aici, simt că mi-am găsit un loc, că nu mai trebuie să rătăcesc prin lume. Dincolo de poarta aceea din spate, este trecutul. Nu vreau să mă mai întorc acolo. Durerea a dispărut, acum Dumnezeu ţine la mine. E târziu, dar m-a scăpat; lângă el, nimic nu mă poate atinge. Oare mă va primi acolo, sus?

— Te macină gânduri negre?

Tresar şi mă întorc, zerindu-l pe preot în spatele meu şi mă întreb cum a ajuns acolo. Un timp, nu îmi găsesc cuvintele, dar el îmi uşurează sarcina.

— Acum ai timp. Acum ai timp să îţi revarsi sufletul, să cauţi adevărul. Eu sunt aici să te ajut. Nimic mai mult.

— Ma va primi Dumnezeu? reuşesc să îl întreb cu voce tremurândă.

— Te-a primit deja. Ţi-a oferit un dar de preţ, pe care chiar dacă nu l-ai înţeles, l-ai simţit.

— Aş vrea să vorbesc cu El. Eu…

Lacrimile îmi inunda ochii, iar cuvintele mi se opresc în gât. Am atât de multe să îi spun…

— Sufletul îţi este încărcat de venin. Lasă-l afară. Mântuieşte-te. Lasă-mă să te ajut.

Să mă ajute… Să mă ajute…

— Să te ajut… Lasă-mă…

Interferente. Protocolul defensiv reacţionează la atacurile psihice…

— Du-te dracului! mă trezesc urlând şi lovesc chipul holografic, alungând biserica şi îngerii, revenind la non-imagine, la simpla existenta a conştiinţei, suspendate în neant.

Îmi amintesc unde eram. Îmi amintesc că trebuie să magandesc la dumnezeu, să îmi întăresc defensiva, să îmi formez subconştientul

pentru viitorul atac. La dracu', ce greu e! Sper că ai mei să mă găsească mai repede. Probabil, până acum, terminalele Centrului au înregistrat fluctuaţii neobişnuite în emisia implantului. Haideţi, veniţi odată! Nu am intrat în blestematul vostru de Front al Neutralităţii pentru a sfârşi aşa, convertit de sectanţii pe care căutăm să îi eliminam. Ar fi bine să iau un supliment de plata pentru misiunea asta. Nu ne-au spus niciodată că vom întâlni o IA aici, sau ca secta asta ar avea sponsorizare corporata. Totul e atât de stupid! Misiunile noastre, atacurile în plina zi, zeci de morţi, mediatizare subliminala în spot-uri pentru care plătim aproape mai mult decât ne putem permite, totul pentru a aduce neutralitatea printre oameni, totul pentru ca un persecutat de undeva din Europa a fost torturat în urmă cu vreo treizeci de ani de ultimele rămăşiţe ale teocraţilor neocatolici şi a jurat să se răzbune.

Totuşi, eu sunt aici pentru a rămâne. E singura directiva pentru mine. Dincolo de Dumnezeu, de anti-religie, de nenumăratele secte care dezvolta arme din ce în ce mai puternice, eu trebuie să îmi văd interesul. Da, exact, prea puţin îmi pasa de tot. Trebuie să mă gândesc la asta.

Rugăciunea ajunge la mine de departe, din ce în ce mai tare, pana realul capătă o nouă forma.

Nu îţi întoarce fata de la mine
Lasă-mă să îţi arat că pot să cred
Ascultă-mi ruga şi ajută-mă
Să mă întorc, să fiu al Tău

Fă-mă Frate, dă-mi un loc printre ceilalţi
Învaţă-mă cum să cred şi te voi urma
Voi cobori cu furie şi distrugere în lume
Pentru a alunga răul, pentru a duce Mântuirea

Acum cred, Doamne, cred în tine
Cred în mesagerii tai, cred în Fraţi
Acum îmi ştiu scopul, menirea
Acum viaţa are sens, acum când sunt
Al Tău.

Dumnezeu e un halo de lumina aurie fără chip. Prezenta lui e copleşitoare şi sunt nevoit să îmi plec privirea, indiferent de cât de mult vreau să îl văd. Sunt supus şi mă simt atât de mic, atât de neînsemnat. Acesta e momentul… L-am aşteptat atâta timp şi în sfârşit, iată-l înaintea mea. Mi-am pierdut vocea, dar nu am nevoie de ea pentru că vom comunica de la minte la minte. Acum sunt sigur ca el exista şi nu mă mai întreb în privinţa scopurilor lui. El este dincolo de ceea ce putem noi înţelege, este dincolo de limitările noastre, de sufletele şi minţile pe care ni le-am otrăvit uzând la maximum liberul arbitru. Sunt recunoscător pentru că ne-a dat şansa sa ne cream lumea, să facem ceea ce vrem. Îmi pare rău că nu am crezut… Cum am putut fi atât de orb? Cum am putut să nu îi ascult atunci, la început, pe preoţii care ne trimiteau holo-predici? Cum am putut să nu stau lângă părinţii mei când citeau acele predici? Mă simt rău, pentru că l-am dezamăgit. Mă simt atât de rău…

— Mai oferă-mi o şansă. Te rog… Doar o şansă. Voi face ca totul să fie bine, îi voi învăţa pe copii mei cuvântul tău, îi voi cerste şi ţi-i voi face cadou. Voi fi un nou Avraam. Te rog, Doamne!!!

Ceva în jurul meu pocneşte în serii repetate. Decorul interferează, Dumnezeu sta să plece, iar înainte să dispară, îi văd chipul şi încep să plâng. L-am văzut!!!

Armele automate dărâma totul în jur şi datorită lor mă trezesc. Preoţii ripostează de undeva din altarul metalizat, iar IA dirijează laserele în puncte exacte, către mercenarii care au pătruns în interior, spărgând geamurile şi pereţii, luminând interiorul bisericii cu scuturile lor deflectorizante care baleiază în unde albastre şi care tresar roşiatic modificând traiectoriile laserelor. Cu mişcări grele, îmi scot mufele din tâmple şi din ceafa, îmi scot acele groase din vene şi reuşesc să mă ridic. În jurul meu, zecile de oamenii logaţi la aparatele de rugăciune cad fără viaţă, victime colaterale, agăţaţi în mănunchiurile de cabluri, blocaţi în întâlnirile cu Dumnezeul artificial.

Sunt debusolat şi abia când jocul de lumini mă atinge, sfâşiindu-mi braţul stâng, mă trezesc şi sub imboldul emisiilor de adrenalina, îmi caut victima. Lângă mine, ascuns după un perete al terminalului de rugăciune, preotul care m-am prins în urmă cu două zile sta şi se roagă cu mâinile împreunate. Sar peste peretele mic şi ajung exact în faţa lui, când generatorul laser de deasupra altarului se

prăbușește distrus.

Preotul tresare şi îşi ridica privirea. Îl văd… E dumnezeul din visul meu…

Îl fixez cu genunchiul de gât, iar cu mana dreapta îi smulg crucifixul masiv din piept. Chipul lui îngrozit nu mă mai poate opri. Cobor cu furie capătul metalic în ochiul lui stâng, apoi ridic mana şi lovesc din nou. Şi din nou, şi din nou…